

---

## Het Woord van de Gerechtigheid

### Nummer 166, juli, augustus 2020

“Want ieder die nog van melk leeft, is onervaren in het woord van de gerechtigheid (St. vert.): hij is nog een kind” (Hebr. 5:13). Het “woord van de gerechtigheid” staat in contrast tot “de eerste beginselen van de uitspraken van God” (Hebr. 5:12). Het “woord van de gerechtigheid” duidt daarom op diepere waarheden waarin God handelt op basis van Zijn gerechtigheid met ons.

Het Woord van de Gerechtigheid wil een bijdrage leveren om christenen vertrouwd te maken met de “vaste spijs” (Hebr. 5:14) van het woord van God om geestelijke volwassenheid mogelijk te maken. Bijbelse waarheden die nauwelijks worden onderwezen en van cruciaal belang zijn om “het einddoel van het geloof” (1 Petr. 1:9) te bereiken, zullen in het bijzonder onderwerp van aandacht zijn.

Het Woord van de Gerechtigheid wordt geredigeerd door Roel Velema  
e-mail: [roel@velemaweb.nl](mailto:roel@velemaweb.nl)  
weblog: <http://velemaweb.nl>

---

## De Openbaring van Jezus Christus aan Johannes

### Deel 15

#### Een Deur Geopend

“Na deze dingen zag ik, en zie, er was een deur geopend in de hemel; en de eerste stem, die ik gehoord had, alsof een bazuin met mij sprak, zei: Klim hierheen op en ik zal u tonen, wat na dezen geschieden moet. ...” (Openb. 4:1).

“Na deze dingen ...”. Na welke dingen? Nadat God een volk voor Zijn naam heeft vergaderd, een hemels volk met een hemelse roeping. De gemeente van Christus was verbonden met de “dingen die zijn”, maar nu gaat het over de dingen DAARNA, over wat na de bedeling van de gemeente op aarde, moet gebeuren.

Johannes zag een deur geopend in de hemel en hoorde een stem die hij al eerder had gehoord. Het was de stem uit Openbaring 1:10, de stem van de Heer die sprak met de stem als van een bazuin. De bazuin in deze twee Bijbelgedeelten zal de gelijksoortige bazuin zijn die we tegenkomen in 1 Corinthiërs 15:42 en 1 Thessalonicenzen 4:16,17. Johannes wordt geboden om op te klimmen, maar hier houdt de vergelijking met de gemeente op. De gemeente wordt niet opgedragen op te klimmen. Zij wordt gewoonweg opgenomen, omdat zij in Christus Jezus is. De opgenomen gemeente zien we in Openbaring 1. Openbaring 2 en 3 geven de achtergrond van het oordeel in het Openbaring 1, maar ook wat de uitkomst is van dat oordeel van de gelovige die wel of niet een overwinnaar zal blijken te zijn.

Openbaring 4 en 5 zijn inleidende hoofdstukken die de zeventigste jaarweek van Daniël in gang zetten, de “tijd van de benauwdheid voor Jacob” (Jer. 30:7; Openb. 6-18). De gemeente is niet meer in beeld, niet in deze voorbereidende hoofdstukken noch in Openbaring 6-18 zelf. Het gaat nu om Israel en de volkeren.

Er was een deur geopend in de hemelen. Het toneel verandert van de aarde naar de hemel. Om van de aarde over te gaan naar de hemelse sfeer, moet een deur geopend zijn. Ongelovigen zien niet dat behalve een aardse omgeving, er ook een hemelse omgeving is. Alles is 'natuurlijk' voor hen en alles dient vanuit het natuurlijke verklaard en uitgelegd te worden.

De Bijbel zegt echter dat *“de wereld door het woord van God tot stand gebracht is, zodat het zichtbare niet ontstaan is uit het waarneembare”* (Hebr. 11:3). Het zichtbare is tijdelijk en het onzichtbare is eeuwig. Johannes komt daarom door de deur waarna hij het eeuwige ziet, dat vergelijkbaar is met de volgende afbeelding:



Natuurlijk werd Johannes door dit alles overweldigd en kwam hij in vervoering van de geest. Wat zag hij daar?

1. Een troon
2. Iemand op de troon
3. Een regenboog rondom de troon
4. 24 oudsten rondom de troon
5. 7 vurige fakkels voor de troon
6. 4 dieren
7. Kronen voor de troon

Het is opmerkelijk hoe ook dit hoofdstuk zich in zevenen presenteert. We zullen het dan ook bestuderen rond deze zeven onderwerpen in relatie tot de situatie voor de troon. Het is bijzonder dat we hier een inkijk hebben in het bestuurlijke centrum van het universum. God heerst en onder Hem velen anderen voor een troon die vol is van symboliek wat de aard van Zijn karakter en heerschappij is.

Laten we eerst verder kijken naar wat Johannes meemaakte toen hij overging van de aardse naar de hemelse sfeer. We kunnen dan vijf zaken onderscheiden:

1. Het aardse en hemelse.
2. Een deur geopend.
3. “Klim op”.
4. Vervoering van de geest.
5. “De stem als een bazuin” .

### 1. Het aardse en het hemelse

Het aardse wordt bepaald door het hemelse; zij kunnen niet losgezien worden van elkaar. Nebukadnezar ondervond dit aan de lijve toen hem te kennen werd gegeven dat zijn koningschap alleen bestendig zou worden wanneer hij erkende dat “*de hemel de heerschappij heeft*” (Dan. 4:26,34). We zien het ook in Openbaring 5 waar in de hemel de zeven zegels worden verbroken en zich manifesteren op de aarde (en deels in de hemelen).

Het is van groot belang het onderscheid te zien tussen de hemelse en aardse sfeer van het komende koninkrijk. Israël is een “*eerstgeboren zoon*” (Ex. 4:22,23), en komt in aanmerking voor het eerstgeboorterecht (Deut. 21:15-17). Dit recht kent een dubbel deel van de erfenis toe aan de eerstgeborene (Deut. 21:17). Dit extra deel is echter vervreemdbaar, zoals Ruben als eerstgeborene, het extra deel verloor door zonde. Het enkelvoudige deel van de erfenis, zoals iedere zoon het ontving, is echter onvervreemdbaar.

Israël, als eerstgeboren zoon, had het recht op hemelse en aardse beloften (vgl. Gen. 22:17). Het hemelse deel is echter weggenomen (Matt. 21:43), zodat alleen het aardse deel overblijft. De theologie die leert dat er geen toekomst is voor Israël, komt daarom voort uit het gebrek aan inzicht in het onderscheid tussen het hemelse en aardse deel van het komende koninkrijk.

Het aanbod van het koninkrijk der hemelen aan de gemeente of kerk van Christus, is opnieuw een aanbod aan een eerstgeboren zoon (Hebr. 12:23). Het is een aanbod van een hemelse heerschappij, een heerschappij vanuit de hemelen over de aarde (Dan. 4:26b). Evenals aan Israël, is deze hemelse heerschappij voor de gemeente van Christus vervreemdbaar.

God biedt de mens twee zaken aan: 1<sup>e</sup>) “*eeuwig heil*” dat zeker is (Ef. 2:8,9), en 2<sup>e</sup>) “*de prijs van de roeping van God*” (Fil. 3:12), die voorwaardelijk is (vgl. 1 Cor. 9:27).

Zo heeft Matthéüs 13:1-35 niet te maken met eeuwig heil, maar met de prijs van de roeping van God. De gelijkenis van de zuurdesem leert dat met betrekking tot de prijs van de roeping van God het geheel doorzuurd zal zijn aan het einde van deze bedeling. Het onderscheid tussen eeuwig heil en het koninkrijk der hemelen wordt dan in het algemeen niet gezien. Christenen zullen bijna helemaal zijn vervreemd van het doel waarnaar Paulus jaagde (Fil. 3:14). Het is in deze doorzuurde toestand dat de gemeente van Christus zal worden opgenomen (1 Thess. 4:16,17), om daarna voor de rechterstoel van Christus te verschijnen (Openb. 1:9-20).

Daarmee is deze bedeling afgesloten, “*waarin God van meet aan erop bedacht geweest is een volk voor zijn naam uit de heidenen te vergaderen*” (Hand. 15:14), namelijk een bruid voor Zijn Zoon (vgl. Gen. 24). “*Daarna zal ik wederkeren, en de vervallen hut van David weer opbouwen*” (Hand. 15:16). Dit zal het einde betekenen van het tijdperk van de heidenen en een nieuwe fase inluiden in de geschiedenis van het volk Israël. Een samenvatting van de geschiedenis van dit volk zien we bijvoorbeeld in het boek Esther.

### De geschiedenis van Israel in het boek Esther



De hele geschiedenis van Israël (verleden, heden toekomst), is typologisch samengevat in het boek Esther. Wat voor het boek Esther geldt met het oog op het volk Israël, geldt voor het boek Ruth met het oog op de gemeente of kerk van Christus.

De eerste twee hoofdstukken in het boek Esther geven de volledige geschiedenis van Israël weer, vanaf de dagen van Mozes tot in het Messiaanse tijdperk. De resterende hoofdstukken geven aanvullend commentaar op die eerste twee hoofdstukken: de activiteiten van de antichrist (getypeerd door de activiteiten van Haman) met het oog op Israël (getypeerd door Esther en Mordechai). Esther 3-10 komen in dit opzicht overeen met Openbaring 6-20.

Esther 1 begint met een feest van zeven dagen, waarop koning Ahasveros zijn macht en rijkdom tentoonspreidt. Op de zevende dag verlangt de koning dat zijn vrouw, koningin Vashti, haar schoonheid laat zien. Vashti weigert.

De antitype laat hetzelfde patroon zien. God heeft Israël geroepen om Zijn macht en heerlijkheid tentoon te spreiden. Israël heeft dit geweigerd door het koninkrijk der hemelen te verwerpen. Dit alles was met het oog op de zevende dag, het Messiaanse tijdperk.

Wanneer God zijn handelen met Israël hervat (Hand. 15:16,17), doet God dit in de type door de persoon van Esther en Mordechai. Esther wordt gekroond en God zal Zijn doel met Israël bereiken: een bruid te verwerven voor de HERE (Hosea 2:18,19).

In die dagen zat Mordechai in de poort van de koning (Esther 2:19,21). Ook dit is een verwijzing naar Gods doel met Israël. Christus kan alleen heersen als de poorten van Zijn vijanden in bezit zijn genomen (Gen. 22:17). Deze vijanden bevinden zich zowel in de hemelse als in de aardse sfeer. Israël zal de poorten van de aardse vijanden in bezit nemen en de eerste onder de volkeren worden: “*en Ik zal haar weder oprichten, opdat het overige deel van de mensen de Here zoeken*” (Hand. 15:16,17). Om dit doel te bereiken, draait alles om een huwelijksrelatie:

1) Israël als de bruid van de Here (de gelijkenis van de schat in de akker), en 2) de bruid van Christus (de gelijkenis van de mooie parels).

Een huwelijksrelatie kenmerkt zich door twee zaken: 1) een intieme persoonlijke relatie, en 2) een direct of indirect deelhebben van de bruid in het werk van de bruidegom.

Christenen zijn geroepen tot een intieme persoonlijke relatie met Christus (1 Cor. 1:9), en tot het zijn van mede-erfgenamen van Christus, dé Erfgenaam, in de heerschappij vanuit de hemelen over deze aarde (Rom. 8:17). Matthéüs 13:44-52 heeft dit alles op het oog. Het binnengaan van de Here Jezus in het huis (Matt. 13:36), valt profetisch samen met het begin van de zeventigste jaarweek van Daniël (Dan. 9:24-27). Matthéüs 13:44-50 heeft betrekking op de gehele zeventigste jaarweek van zeven jaar als God zijn handelen met Israël hervat.

Hemelse en aardse beloften zien we ook in het verbond van God met Abraham. Israël had als eerstgeboren zoon met haar dubbel deel van haar erfenis deel aan zowel de aardse en hemelse beloften (vgl. Ex. 4:22-23; Deut. 21:15-17; Gen. 22:17). Het extra deel, het hemelse deel, was vervreemdbaar en heeft Israël verloren en is aan de gemeente van Jezus Christus toegefallen (Matt. 21:43). Het overgebleven aardse deel is onvervreemdbaar en zal in alle heerlijkheid voor Israël worden vervuld. Zo hebben ook christenen, als zaad van Abraham, deel aan de hemelse beloften van Gods verbond met Abraham die de vader van *alle* gelovigen is.

### De gemeente is geen geestelijke Israël



Er is een vervangingstheologie die leert dat Israël heeft afgedaan en de gemeente geheel en al de plaats van Israël heeft ingenomen. De kerk is geen geestelijk Israël, want Israël is Israël en de Gemeente van Christus is de Gemeente van Christus. Israël neemt een centrale plaats in in de Bijbel, want wat houd je nog van de Bijbel over als je alles over Israël schrappt?! In het komende millennium zal Israël de eerste onder de volkeren zijn, omdat zij dan de rechten als een zoon van God zal uitoefenen (Ex. 4:22,23). Er is echter wel sprake van een GEDEELTELIJKE vervanging, namelijk het verliezen van de hemelse beloften die nu aan de bruid van Christus zijn gegeven.

In Galaten 6:15-16 lezen we: *“Want besneden zijn of niet besneden zijn betekent niets, maar of men een nieuwe schepping is. En allen, die zich naar die regel richten – vrede en barmhartigheid komen over hen, ook over het Israël van God.”*

Christenen ervaren nu reeds de zegen van het nieuwe verbond, ook al ligt de sluiting van het Nieuwe Verbond met Israël pas in de toekomst, na de wederkomst van Christus.



Christenen zijn nu al een nieuwe schepping, maar voor Israël op nationale basis ligt dit in de toekomst. Een ieder die in deze bedeling een nieuwe schepping wordt, wordt een lid van het lichaam van Christus.

Soms wordt de uitdrukking ‘Israël van God’ in Galaten 6:16 verbonden als naam voor de gemeente van Christus, als het ‘nieuwe Israël’. Is daarom het “Israël van God” Israël zelf of heeft het betrekking op de gemeente? Het is duidelijk dat “het Israël van God” tegenover “het Israël van de mens” staat. “Israël naar het vlees” is door God verworpen en gedurende deze bedeling terzijde gesteld. Het Israël van God kan op twee manieren worden benaderd.

Ten eerste kan het gezien worden als Israël dat aan het begin van het Messiaanse tijdperk wordt hersteld en zal zijn wedergeboren (Jes. 54:7-10).

Een tweede benadering is dat het betrekking heeft op de gemeente van Christus en dat het woordje “ook” in “*ook over het Israël Gods*”, vertaald moet worden met “namelijk”. In dat geval zou de gemeente van Christus aangesproken moeten worden als het nieuwe of ware Israël en de plaats van het oude Israël hebben ingenomen.

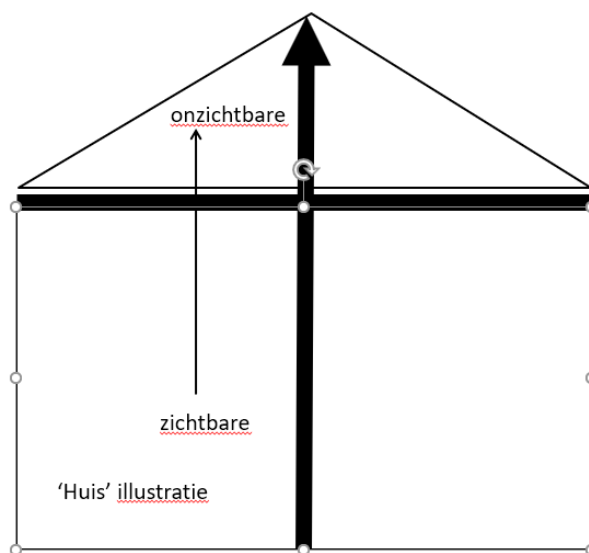
De tweede benadering levert de meeste problemen. Ten eerste wordt de gemeente van Christus nergens expliciet Israël genoemd, tenzij dit de enige uitzondering is. Bovendien is het twijfelachtig of het Griekse voegwoord *kai* in Galaten 6:16 als “namelijk” vertaald moet worden. *Kai* is het meest gewone verbindende voegwoord in het Grieks en betekent dan “en”. Als bijwoord betekent het “ook” of “zelfs”. *Kai* verbindt woorden. Soms leidt *kai* een tegenstelling in (maar, en toch). *Kai* kan ook een overgang naar een nieuw gedeelte vormen (... “En “...).

In Galaten 6:16 moeten we het verklarende gebruik van *kai* bekijken, want bij dat gebruik betekent het woord “namelijk” of “en wel” (vgl. 1 Cor. 3:5 (‘en wel’); Hand.. 25:7 (lett.: ‘en wel zware beschuldigingen’); Hebreeën 11:12 (‘en wel’)). Het verklarende gebruik van *kai* wordt in feite alleen gebruikt als de andere vertalingen van *kai* geen uitkomst bieden. Maar in Galaten 6:16 is daar geen sprake van. Ook contextueel past de eerste benadering, want het spreekt over het kruis, over besneden en onbesneden en de noodzaak om een nieuwe schepping te zijn. Israël was een vijand van het kruis, maar ook over Israël zal vrede komen (vgl. Ps. 125:5; Ps. 128:5,6).

Concluderend heeft de eerste benadering verre de voorkeur: het Israël Gods is Israël en niet de gemeente. Israël is Israël en de gemeente is de gemeente. God heeft met de mens een eenduidig plan om de Zoon van God tot uitdrukking te brengen, maar binnen dat plan zijn er verschillende roepingen, zoals een roeping voor Israël en een roeping voor de gemeente. Dit uit zich in verschillende momenten in de wederkomst voor de gemeente van Jezus Christus en voor Israël.

## 2. Een deur geopend

De gemeente is in Openbaring 4 in de hemelen, maar niet in beeld in dit hoofdstuk. Openbaring 4 en 5 horen bij elkaar. Ze vormen de inleiding en aanzet tot wat vanuit de hemelen op de aarde in werking zal worden gezet. Het hemelse is de realiteit en het zichtbare is een uitdrukking daarvan. Het kan alleen gezien worden als we door een geestelijke deur zijn binnengegaan. Zo begint ons geestelijke leven ook. Jezus is de deur en door Hem ontvangen we nieuw leven en beginnen we zaken te zien in hun ware geestelijke realiteit.



Deze 'huis'-illustratie laat zien dat wanneer we geen geestelijke deur hebben, we alleen het natuurlijke zien. Het kruis is nodig om de 'bovenverdieping' te zien, of het onze wedergeboorte is of een gezicht in de hemelse sfeer die de wedergeboren Johannes zag. Wie Christus niet kent als de deur, heeft een gesloten wereldbeeld; hij kan de bovenverdieping niet zien. Een geopende deur betekent een geopende hemel, een hemel die heerst over de aarde. Het is een openbaring dat niet het rationele het laatste woord heeft, maar het relationele.

De Deense christenfilosoof Søren Kierkegaard (1813-1855) had een uitzonderlijk inzicht in deze zaak en stelde dat een mens niet gereduceerd kan worden tot rationele gedachten. Een mens te zijn, betekent een relationeel schepsel te zijn. Daarom gaat relationele kennis boven rationele kennis. Het rationele heeft alleen betekenis wanneer het ondergeschikt is aan het relationele. Het verstandelijke is de dienaar, de relatie tot God voert de heerschappij. Het is daarom een zonde om het christelijke geloof te beperken tot de menselijke rede en is daarom een dood geloof. Christus als deur opent het zicht dat de schepping als een kleurrijk schilderij is, als een prachtig concert met rijke relaties. De Verlichting (18<sup>e</sup> eeuw) was de stroming die alles rationaliseerde en de "naturalistische" feiten benadrukten en alles kwantificeerde tot aan de verftubes toe. De waarheid werd beperkt tot wat gemeten en beredeneerd kon worden. Johannes echter stond in het volle licht waar de rede te kort schiet. Hij kwam vervoering van de geest.

### 3. “Klim op”



Dit opklimmen markeert de overgang van de situatie op aarde (Openb. 2-3) naar de situatie in de hemel.

“Klim op” is een gebiedende wijs in de Griekse tekst en laat hiermee zien dat het geen betrekking heeft op de opname van de gelovigen. De opname (1 Thess. 4:16,17) vindt plaats in een ogenblik en is niet het resultaat van een gebod. Het Griekse werkwoord is *anabainoo* en betekent ‘omhoog gaan, opgaan’. Het is een werkwoord dat vaak voorkomt in het Nieuw Testament en vaak vinden we het in verband met lopen, bijvoorbeeld:

“Toen Jezus zou opgaan naar Jeruzalem ...” (Matt. 20:17).

“Twee mensen gingen op naar de tempel om te bidden” (Lukas 18:10).

Maar ook in andere contexten komen we het werkwoord tegen, bijvoorbeeld: “Wat betekent dit: Hij is opgevaren?” (Ef. 4:9), en “en wat in geen mensen hart is opgekomen” (1 Cor. 2:9).

Het werkwoord komt veertien keer voor in het boek Openbaring. Eén vers is daarbij heel interessant:

“En zij [de twee getuigen] hoorden een luide stem uit de hemel tot hen zeggen: Klimt hierheen op! En zij klommen naar de hemel op in de wolk, en hun vijanden aanschouwden hen” (Openb. 11:12). Deze twee getuigen gingen, zoals ook Jezus was opgevaren, naar de hemel. opgeklommen, op een wolk (Hand. 2:34). Nu zal inderdaad de gemeente ook de gemeente “op de wolken” worden weggevoerd, maar zij ontvangt niet het gebod om op te klimmen.

Johannes 10:1 is ook een interessant vers, want daar komen we *anabainoo* tegen in verband met een deur: “Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, wie niet door de deur de schaapskooi binnenkomt, maar op een andere plaats inklimt, die is een dief en een rover.”

Het is zaak om in ons leven de juiste deur binnen te gaan, maar ook dat Christus onze deur kan binnen gaan. Soms moeten we onze deur sluiten om in het verborgene tot God te bidden (Matt. 6:6) of weten dat iets voor de deur staat (Matt. 24:33). In alle gevallen is het de juiste deur wanneer Christus zich achter die deur bevindt. Maar wat betekent Hooglied 8:9 dan?

“Wij hebben een jonge zuster, die nog geen borsten heeft. Wat zullen wij met onze zuster doen ten dage, dat iemand naar haar dingt? Als zij een muur is, dan bouwen wij daarop een zilveren tinne; maar als zij een deur is, dan sluiten wij haar af met cederen planken” (Hooglied 8:8,9).

De gedachte is hetzelfde: Christus moet achter de deur te vinden zijn en Hij moet daar blijven. De jonge zuster kan nog een “deur” te zijn. Een deur is, in tegenstelling tot een muur, kwetsbaar en kan geopend en gesloten worden. Er moet een overgang zijn dat wijzelf een deur denken te moeten zijn naar het besef dat Christus de deur is en de Bewaker van ons leven.



## 4. Vervoering van de geest

### 4.1 In de Geest raken – in de toekomst

Letterlijk zegt de Griekse tekst: “*Ik raakte in de geest*”. Dat gebeurde ook al in Openbaring 1:10: “*Ik kwam in vervoering van de geest [‘ik raakte in de Geest’] op de dag des Heren” (Openb. 1:10 NBG). Deze dag was niet een zondag, want de zondag wordt nooit de “*Dag des Heren*” genoemd, maar “*de eerste dag van de week*” (Matt. 28:1). Johannes werd in de geest in de toekomstige “*Dag des Heren*” geplaatst om te zien dat de gemeente op die dag, na de opname, voor Christus in de hemelen wordt geplaatst om voor Zijn rechterstoel te verschijnen.*

De opname in 1 Thessalonicenzen 4 en Openbaring 1 verplaatst christenen van de “Dag van de mensen” op de aarde naar de “Dag van de Heer” in de hemelen. 1 Thessalonicenzen 5:1-11 is eenvoudigweg een voortzetting van 1 Thessalonicenzen 4:13-18. Beide Schriftgedeelten hebben te maken met christenen die worden verplaatst van de aarde naar de hemelen in de “Dag van de Heer”, waarop sommigen zijn voorbereid en een toekomstig behoud (Hebr. 1:14) zullen ervaren, terwijl anderen niet zijn voorbereid en een negatief oordeel ontvangen.

### 4.2 In de Geest raken – in het verleden

Johannes werd in de toekomst in de Geest geplaatst, maar dat kan ook naar het verleden toe. Zo zien we dat Ezechiël terug in de tijd werd geplaatst van Babylon naar Jeruzalem om hem een aantal zaken over Israëls verleden te laten zien (Ezech. 8:3 e.v.). In Ezechiël 37:1 e.v. laat God hem weer zaken zien over het toekomstige herstel van Israël. Hieruit zien we dat God niet gebonden is aan tijd en ruimte. God leeft in het eeuwige heden en kan elk mens ogenblikkelijk van locatie doen veranderen (Hand. 8:39).

In beide gevallen zien we dat deze geestverrukking geen betrekking heeft op het lichaam, maar plaatsvindt in de geest. Van die vervoering of wegvoering getuigde ook Paulus in 2 Corinthiërs 12:2. Hij wist niet of het in of buiten het lichaam was, maar hij werd weggevoerd naar het paradijs en hoorde onuitsprekelijke woorden. Uit dit alles zien we dat de diepste essentie in ons de geest is en het lichaam slechts een aardse woning. Daarom zijn we geest, hebben we een ziel en verblijven in een lichaam.

## 6. De stem als van een bazuin

De bazuin in Openbaring 4:1 is dezelfde soort bazuin als die in Openbaring 1:10. Het is de bazuin die gehoord wordt als de gemeente van de aarde wordt weggenomen, waarna de gemeente in het oordeel zal komen (vgl. 1 Cor. 52:52; 1 Thess. 4:16-5:9). Deze bazuin luidt ook het vervolg in dat Johannes in de geest raakt en ziet wat er in de hemel gebeurt als voorbereiding op de oordelen over Israël en de volkeren.

### De eerste vermelding van de naam “bazuin”

In Exodus 19:16 wordt het woord “bazuin” voor het eerst genoemd in de Bijbel. Bijbelse hermeneutiek (dat is de leer van de regels van de uitleg van de Bijbel), kent een regel die “*het principe van de eerste vermelding*” wordt genoemd. Dit principe stelt dat de eerste vermelding van een woord of uitdrukking een onveranderbaar patroon vastlegt. Dit patroon blijft dan in de hele Schrift onveranderd van kracht. Door de eeuwen heen is dit principe herkend en toegepast, zoals door de A.T. Pierson die het “*de goddelijke wet van de eersten*” noemde. Benjamin Willis Newton (Vergadering van Gelovigen, 19<sup>e</sup> eeuw) schreef hierover:

*“Ik vind in de Schrift een principe van uitleg, die naar mijn mening, als we het oprecht toepassen, zal dienen als een onfeilbare gids voor het kennen van Gods gedachten. **De eerste vermelding van een zaak**, de allereerste woorden van welk onderwerp waar de Heilige Geest licht over geeft, **is de sleutel tot heel het onderwerp.**”*

Laten we daarom eens kijken naar de Exodus 19:16-19:

*“En het geschiedde op de derde dag, toen het morgen werd, dat er donderslagen en bliksemstralen en een zware wolk op de berg waren en zeer sterk BAZUINgeschal, zodat al het volk dat in de legerplaats was, beefde. Toen leidde Mozes het volk uit de legerplaats God tegemoet en zij stelden zich op onder aan de berg. En de berg Sinai stond geheel in rook, omdat de Here daarop nederdaalde in vuur; de rook daarvan steeg op als de rook van een oven, en de gehele berg beefde zeer. Het geluid van de BAZUIN werd gaandeweg zeer sterk. Mozes sprak, en God antwoordde hem in de donder.”*

De bazuin is hier de sjofar, niet de zilveren trompet die ook in het Oude Testament wordt genoemd. Het geluid van de bazuin was luid. Het was een geluid dat van God kwam uit de hemel. Het principe van de sjofar is dat het een aankondiging is van God. Ook als later de sjofar door mensen wordt geklonken, is het God die de aandacht vraagt. Tegenwoordig worden op beide dagen van Rosj Hasjana, het joodse Nieuwjaar, in de synagoge honderdmaal, verdeeld over diverse momenten van de dienst, op de sjofar geblazen. Mocht een van deze dagen op sjabbat vallen, dan wordt er geen sjofar geblazen omdat dit een overtreding van de sjabbat zou betekenen.

De bazuin vraagt aandacht dat er wat gaat gebeuren! Dat geldt voor de gemeente en dat geldt voor Israël en de volkeren. Gods nadruk ligt nu in het verborgene, maar Zijn openlijke manifestatie zal volgen. Dan zal de Bijbel voor het grootste gedeelte een historisch boek worden, maar zover is het nog niet.

**Studievragen**

1. Waar gaat het in Openbaring en 4 en 5 over?
2. Waar staat een deur voor in de hemel?
3. Waarom is het onderscheid tussen de hemelse en aardse sfeer zo belangrijk?
4. Waarin zie je dat er hemelse en aardse beloften zijn in Gods verbond et Abraham?
5. Wat betekent het dat een christen een hemelse roeping heeft?
6. Waarom gaat het relationele boven het rationele?
7. In hoeverre helpt het je in deze tijd dat “*de hemel de heerschappij voert*”?